

Qvåde till kaffet vid Jernvägsutskottets middag

d. 25 Maj 1897.

(Mel.: „Det satt engång en korp uti ett tråd och qvad.“)

Vårt land är fattigt och skall alltid sådant bli;
Den guld begår han resa må oss stolt förbi.
Men resa vill och kan
Ju ock en fattig man;
Att bygga jernvägar därför upp man fann.
Juche, farallerallera &cet.

Nu ha' vi landtdagsgubbar haft uppå visit
De föreslagit jernvägar hit och dit.
De vilja alla få
En bana eller två,
Ty lottlös vill väl ingen gerna hemåt gå.

Till Torneå nu byggas skall en jernväg;
Så småningom vi nå Atlanten steg för steg.
Och nå vi icke fram,
Så är det svenskens skam,
Men finnen är som känt af mycket envis stam.

En bana nödig blir längs Kemi elfedal;
Dock byggas må en sådan ganska fin och smal.
Men hur sig saken ter,
Måhända det dock sker,
Att Rovaniemi banan vacker inkomst ger.

Till Hvita havvets strand vill Pekka Aulin gå,
Men ensam skall han denna resa göra få;
Ty Utskottet därtill
Ej pengar gifva vill,
Och Pekka därför sakna får tågförarns drill.

I Brahestad det säges finnas rikedom,
Om mången också der kanske har pungen tom.
Men om jag riktigt spår
Dit snart en bana går:
I annat fall ju Brahestad sin dödsdom får.

Nykarleby en stad så skön vid havvets strand
Med jernvägsnätet knyta vill ett hymens band.
Men hamnen den är grund
Och har så trånga sund
Man därför tvifla vill om staden kan bli rund.

Kristinestad vill också ha' sitt jernvägståg;
Åt samma riktning leker äfven Kaskös håg.
Vid nästa landtdag skall
I detta skilda fall,
Beslutas om en bana utaf smalaste mall.

Man deruti mig säkert måste gifva rätt
Att B:borgs banan ännu ej „sin slutpunkt sett“
För kulor och för krut,
Till hafs man måste ut,
Ty bortom staden tar ju fasta landet slut.

Om Karis eller Nummela skull' försteg få,
Det är en sak om hvilken det var svårt att spå.
Men det är lika godt,
Man har ju dragit lott,
Och så blef striden slut förutan slag och skott.

Och fru Lovisa står vid havvets vida strand,
Åt Lahtis längtar hon att ge sin späda hand.
Och vår välsignelse
Vi deråt vilja ge,
Om också Borgå gumman ropar ack och ve!

I Fredrikshamn der bo de små kadetterna;
Ej under att ock dit man vill en jernväg ha'.
Man därför gerna ror
Ut med en summa stor,
Och att den banan bär sig man så säkert tror.

Och Heinola, det är en liten landsortsstad,
Som af ett jernvägslofte skulle bli så glad.
I nästa sekel må
Den ock sin bana få;
Att sådant sker, därför vill jag i borgen gå.

En biskop flyttat har sin stol till sta'n Nyslott;
Jag hoppas att han der skall må så hjertligt godt.
Men han ej vredgas bör,
Om också dit jag kör
I nästa sekel fram ett tåg med ånghäst för.

Från Kuopio en jernväg till Iisalmi
Skall före nästa sekel nästan färdig bli.
Och rysligt mycket smör
Man sen till England för;
Med uppköpsmejerier man affärer gör.

Och Vaala banan, den är af en vigt så stor,
Om än på ortens landsväg ymnigt gräs nu gror.
Men den skall dragas ut
Allt intill verdens slut;
Får den ej sen trafik så må man ge mig stut.

Till sist vi jemkat samman alla ständs beslut,
Och dermed ha' vi gjort på bittra strider slut.
Kom icke sen och säg,
Att här ej bygges väg,
Om striden ock om sträckningarne varit seg.

